

ஆர்ய தர்மம் .
விபவ-ஸ்ரீ ஆவணி-மீ கவ

“உபதேசபஞ்சகம்”

(354-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ब्रह्मैकाक्षरमर्थताम् । ब्रुमेहेकाक्षरायै-५-काङ् । ॥

அதிகமான பக்திசிரத்தையுடன் குரு சுச்ருஷை செய்துகொண்டு நாம் அவர்கள் முகமாக அறிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் எது என்று சிஷ்யனுக்கேற்படும் சங்கைக்கு விடை பகருகிறார். இக் கொடிய ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்தும் விலகுவதற்கும் என்றமழி வில்லாத ஆனந்தத்தைப் பெறுவதற்கும் முக்கிய காரணமாய் விளங்கும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கும் எழுத்துக்களையும் பதங்களையும் வாக்கியங்களையும் உபதேசிக்கும்படி ஆசார்யானைப் பிரார்த்தித்து அவ்வித விஷயங்களையே எப்பொழுதும் கிரஹிக்க வேண்டும். இக்கருத்தையே

तस्मा कथञ्चिन्नरजन्मदुर्लभं तवापि पुंस्त्वं श्रुतिपारदर्शनम् ।

यस्त्वात्ममुक्तौ नयतेत मूढधीः सखात्महां स्वं निनिहन्यसद्महात् ॥

ஸஹ கயணிஸாஜந ௨௦௮௮௦ தத்ராவி வஃஸம் ப்ராதி
வாரஹபுநு । யஸாதஹேள ந யதெத 3-௮௮யீ ஸ
ஹாதஹா ஸம் விநிஹஸ்யஸகபுஹாச ॥

எவன் மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பல ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட புண்யகர்மாக்களால் கிடைப்பதற்கரிதான மானிடஜன்மாவை யடைந்து அதிலும் புமானாகவும் ஜனித்து வேதசாஸ்திரங்களில் தத்வார்த்தங்களையும் நன்கறிந்து இந்த ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்தும் தன் ஆத்மாவை விலக்கவேண்டிய விஷயத்தில் முயற்சிசெய்யாம லிருக்கிறானே, அந்த முட்டாளானவன் அவச்யம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய ஆன்மஸ்வரூபத்தைவிட்டு துக்ககாமான

அஸ்த்விஷயங்களைக் கிரஹிப்பதால் தன்னுடைய ஆத்மாவையே அவன் ஹிம்ஸிக்கிறவனாகிறான் என்று நம் பரமாத்மாவான் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். பின்னும்

अतो विमुक्त्यै प्रयतेत विद्वान् संन्यस्तवाह्यार्थसुखसृहसन् ।

சுதொவிஃ-ஹெக்யு ப்ரயதெத விவ்நா ஸ-ந்யஸ்தவாஹ்யாஸுஹசந் ।
ய-ஹ-வஸ்யஹஸந் ।

ஆகையால் அறிஞர்களாயிருப்பவர்கள் ஆபாஸமான ஸுகமிருப்பதுபோல் தோன்றுகிற வெளிப்படையாயுள்ள விஷயங்களில் இருக்கும் ஆசையை அறவே ஒழித்துவிட்டு முக்தியைப் பெறுவதற்குப் பிரயத்னம் செய்யவேண்டும் என்றும் மற்றொரு பெரியாரும் கூறியுள்ளார். இவைகளாலெல்லாம் உத்தமமான ஸத்தகுறலாபம் கிடைத்தால் அவர்கள்மூலம் உபயோகமற்ற விஷயங்களை வினவாமல் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை போதிக்கும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டது.

श्रुतिशिरोवाक्यं सम्यक्प्यताम् ।

ஸ்ருதிஸிரொவாக்யம் ஸமகப்யதாம்-தாம் ।

முன்வாக்கியத்தால் ஆசார்யாள்முகமாக வந்த மோக்ஷத்திற்கு முக்யஸாதனமான பிரம்மஸ்வரூபத்தையுபதேசித்து அனுக்ரஹிக்கும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்வரூபத்தை எந்தவர்க்குத்தாலுபதேசிக்கும்படி பிரார்த்திப்பது என்று நிகழும் சங்கைக்கு விடை பகருகிறார். “சுருதி சிரோவாக்கியம் ஸமாகர்ணயதாம்” வேதங்களுடைய சிரோரூபமாய் விளங்கும் உபநிடதங்களுடைய வாக்கியங்களால் போதிக்கும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டும். இங்கிலீஷ், தமிழ் முதலான பாஷாகிரந்தங்களால் போதித்தால் முக்கிய பலன் ஏற்படாதென்றும், ஸாமான்யமாய்த் தான் ஏற்படும். அந்த ஜ்ஞானம் பல பர்யவஸாயாக ஆகமாட்டாதென்றும் இதின் கருத்தாகும். இந்த அபிப்பிராயத்தையே, விக்ந்தாந்தலேச ஸங்கிரஹம் என்னும் நூலில் தீக்ஷிதாவர்களும் விஸ்தாரமாக நிரூபித்திருக்கிறார்கள். சுருதியிலும் சுருதிவாக்யங்களிலிருந்தும் அறியவேண்டும் என்றும் உபநிடதங்களால் வெளியிடப்பட்ட பிரம்மஸ்வரூபத்தையறிய விரும்புகிறேன் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

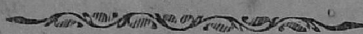
स्वं बालं रोदमानं चिरतरसमयं शान्तिमानेतुमग्रे
द्राक्ष्यं खर्जूरमात्रं सुकदलिमथ वा योजयत्यम्बिकाऽस्य ।
तद्वच्चैतोऽनिमूढं बहुजननभवान्मौढ्यसंस्कारयोगात्
बोधोपायैरनेकैरवशमुपनिषद्बोधयामास सम्यक् ॥

ஹம் வாலம் ரொதமானம் விரதரஸமயம் ஸாந்திமானெதம
ரெட்ராக்ஷ்யம் வர்ஜூரமாத்ரம் சுகடலிமத வா யோஜய
த்யம்ஸிகாஸ்ய | ததுவெதொஸ்திசிரோம் வஹுஜநநவா
நெளயுஸம்ஸாரயொமாக்ஷ லொயொவாபெரநெநெரவ
ஸசுவஸிஷ்டெ லாயயாஸால ஸயிக் |

ஒரு தாயானவள் எப்படி வெகுகாலமாய் அழுதுகொண்டிருக்
கும் தன்குழவிக்குபேரிச்சை, மாம்பழம், வாழைப்பழம் முதலியவை
களைக் கொடுத்து அழுகையை நிறுத்தி ஸந்தோஷப்படுத்துவளோ
அவ்விதம் பல ஜன்மாக்களில் ஏற்பட்ட அக்ஞானதிக்யத்தால்மிக
வும் மூடமாயும், தன் நிலைமையை அறியாததாயுமிருக்கும் சித்தத்
திற்கு உபநிடதமென்கிற தாயானவள் பலவித ஞானோபதேசங்
களைச் செய்து அக்ஞானத்தைப்போக்கி சிறந்த அறிவை (பிரம்க்
ஞானத்தை) உண்டுபண்ணினாள் என்றும் பகவத்பாதாளே
பின்னொரு பிரகாணத்தில் சாற்றியுள்ளார். இவைகளால் ஸத்
குரு மூலமாக உபநிஷத்துக்களின் தத்வார்த்தங்களையும் உபதே
சிக்கும்படி வேண்டி அவைகளால் ஆத்மஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரத்
தைப் பெறவேண்டுமென்று போதிக்கப்படுகின்றது. சுபம் !

உபபத்திராதிபர்

ஹிந்து விதவைகள் தலைமயிரை நீக்கவேண்டுமா ?

19—7—28-ல் வெளிவந்த “ ஹிந்து ” பத்திரிகையின்
4-ம் பக்கத்தில் Social Refarm in Indin (இந்தியாவில்
ஸமுஹ சீர்த்திருத்தம்) என்ற தலைப்பெயரின் கீழ் தற் கால ம்
பம்பாய்க்கடுத்த டாடாரிலிருக்கும் மிஸ்டர் R. கிருஷ்ணய்யர்,
பிறார்மாகாணத்தில் “மகாத்மா” மிஸ்டர் M.K. காந்தி, கோஷா
என்ற (ஸ்திரீகள் வீட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கும்) வழக்கத்தை
சி வர்த்திக்க முயற்சிப்பதாகவும், வயதுக் கிரமத்தைக் கூட கவனி

ஹிந்து விதவைகள் தலைமயிரை நீக்க வேண்டுமா? ௩௬௩

யாமல் விதவைகளை முண்டனம் செய்விக்கும் கொடிய வழக்கம் தென்னிந்தியாவில் ப்ராம்மணர்களுக்குள்ளும், மஹாராஷ்டிர தேசத்தில் தக்ஷிணப்ராம்மணர்களுக்குள்ளும் மாத்திரமிருக்கிறதென்றும் இந்தியாவின் இதர பாகங்களில் இல்லையென்றும், சென்னை மாகாணத்திலுள்ள சிறுபான்மையானவர்களும் விதவைகளுக்கு முண்டனம் செய்விக்கும் கொடிய வழக்கத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

உத்தரம்:— சென்ற 1926-27-ல் 6-மாஸகாலம் பண்டரா புரம், புனா, பம்பாய், நாலிகை, ஒங்காரம், உஜ்ஜினி, புஷ்கரம், மேற்கில் ஸோமனாதம், துவாரகையும், வடக்கில் ஹரித்வாரம், பூனாகாசி, ஆக்ரா, மதுராகோகுலப்ருந்தாவனம், டில்லி, குருகேஷத்திரம், நைமிசம், அயோத்தி, கயா, கல்கத்தா, கிழக்கில் ஜகந்நாதமும், யாத்திரை செய்தேன். ஹிந்து ஸ்திரீகளில் எந்த ஜாதி விதவைகளுக்கு மாத்திரம் முண்டனம் செய்விக்கிறார்களென்பதை அப்பொழுது நான் விசாரித்துத் தெரிந்துள்ளேன்வெண்டிய அவசியம் நேரிடவில்லை. 28-4-28-ல் மைலாப்பூர்தேசியப்பெண் உயர்தாப் பாடசாலையில் விவாகவயது மசோதாவிற்கு ஆதரவளிப்பதற்கு கூடிய மீட்டிங்கில் (ஸ்வராஜ்யம்) மிஸ்டர் S. பூநிவாஸயங்காருடைய மனைவியால் “சென்ற வருஷம் நான் வட இந்தியாவில் மதுராபிருந்தாவனம் சென்றிருக்கையில் அவ்விடத்தில் “மேளாயெனப்படும்” உத்ஸவகாலமாயிருந்தது. அது நிமித்தம் வங்கலாத்திலிருந்து அனேக ஆயிரக்கணக்கான இளம் விதவைகள் யாத்ரீகர்களாக வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவர்களில் சுமார் 10-வயது முதல் 25-வயதிற்கு மேற்படாத இளம் சிறுமிகள் தலையை மொட்டைசெய்துவிடப்பட்டு வெள்ளை வஸ்திரம் அணிந்து கூட்டம் கூட்டமாக தெருக்களில்கோவிலுக்குச்செல்லும் காஷியைக்காணமனம் சலிக்கக்கூடாமலிருந்தது” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (சுதேசமித்திரன் 30-4-28-ல் 7-ம் பக்கம் பார்க்கவும்.) நேரில் பார்த்த ஸாக்ஷி இவ்விதம் சொல்லுஷையில் இந்தியாவின் இதர பாகங்களில் விதவைகளை முண்டனம் செய்விப்பதில்லை என்று ஷே அய்யர் அவர்கள் சொல்வதை எவ்விதம் நம்புவது? இந்த அனேக ஆயிரக்கணக்கான விதவைகள் யாவரும் ப்ராம்மணர்கள்தான் என்றும் இதர ஜாதி விதவைகள்ல்லவென்று சொல்லவும் வழியில்லை.

மிஸ்டர் கிருஷ்ணய்யர் தென்னிந்தியாவில் தென்கலை ப்ராம்மணர்கள் விதவைகளை முண்டனம் செய்யும் கோஷ்டியாருடன் சேரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்.

உத்தரம்:— ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியார் கி. பி. 1017-ல் அவதரித்தார். இவரைப் பின்பற்றியவர்கள் தென்கலையார். வேதாந்தாசாரியார் என்ற ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் கி. பி. 1270-ல் அதாவது ஸ்ரீ ராமானுஜர் அவதரித்த 253-வருஷங்களுக்குப்பிறகு அவதரித்தார். இவர் ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியாருடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை (reformed) சீர்குருத்தினார். அதாவது புராதன ஸ்மார்த்தாசாரத்துக்குக் திருப்பினார். ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகரைப் போலல்லாது, தற்காலத்தில் இந்திய ஸமுஹ சீர்குருத்தக்காரர்கள் (Indian Social Reformers) என்ற போலிப் பெயரைத் தாங்கி நமது புராதன வைதிகமதத்தையும், அசாரானுஷ்டானங்களையும் கெடுக்க முயன்று வரும் கோடரிக் காம்புகளை இந்திய ஸமுஹ சீர்கேடர்கள் (Indian Social Deformers) என்று தான் நாம் சொல்லுவோம். தேசிகரைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு வடகலையார் என்று பெயர். இவர்கள் ஸ்மிருதிகளில் சொல்லிய அசாரங்களை உறுதியுடன் அனுஷ்டிப்பவர்கள். தென்கலையாருக்கும், வடகலையாருக்கும் கொள்வன, கொடுப்பன உண்டு. ஒரு தென்கலை வகுப்புப் பெண் வடகலைப் புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விதவையாக நேரிட்டால் கண்டிப்பாய் முண்டனம் செய்தே தீரவேண்டும். ஸ்மார்த்த (பெரும்பாலும் அத்வைதி) ப்ராம்மணர்களுக்குள் இவ்வழக்கம் தொன்றுதொட்டு எண்ணிறந்த கலமாய் அனுஷ்டானத்திலிருந்து வருகிறது. ஸ்ரீ மத்வாசாரியார் கி. பி. 1199-ல் அவதரித்தார். இவரைப் பின்பற்றிய த்வைதிகளும் இவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து வருகிறார்கள். வைசிய (கோமுட்டி) ஜாதியாரும் இதை அனுசரித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் விதவையான ஸ்திரீக்கு சிகையை விஸர்ஜனம் செய்வதென்பது புராதனமும், நன்மையைத் தரத்தக்கதுமான அனுஷ்டானமென்று நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது, இவ்வழக்கத்தை நவீன இந்திய ஸமுஹ சீர்கேடர்கள் 40-வருஷகாலமாக நிந்தித்து வருகிறார்கள்.

இந்தக் குரூர வழக்கத்துக்கு என்ன ஆதாரமிருந்த பேசிலும், ஸம்போக வயது உயர்த்தப்பட்டும் விதவைகளின் மறு

ஹிந்து விதவைகள் தலைமயிரை நீக்க வேண்டுமா ? டாக்டர்

மணம் பிரதி வருஷமும் அதிகரித்து வரும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இதை இனிமீடித்துவர இடங்கொடுக்கக்கூடாதென்றும் இதை நிறுத்துவதற்கு ஜாதிப்ராஷ்டம் செய்வார்களென்ற பயமும் அறிமையாயும் தான் முக்கிய தடைகளாக குறுக்கிடுகின்றன வென்றும் ஷே அய்யர் சொல்லுகிறார்.

உத்தரம்:— 1925-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட சட்டம் ஒன்றால் விவாகமான பெண்களுக்கு ஸம்போக வயது 13-என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் இதுவரையில் எத்தனை கேஸ்கள் கோர்ட்டுக்கு வந்திருக்கின்றனவென்பதை அய்யர் நமக்குச் சொல்லட்டும். விதவையை மறுமணம் செய்து பிறக்கும் பிள்ளை விதவா விவாகச்சட்டத்தின்படி பெற்றோர்களின் சொத்துகளுக்கு பாத்தியஸ்தனாவான், ஆனால் ஹிந்துமத தர்ம சாஸ்திரத்தின்படி தன் பெற்றோர்களுக்கு கர்மம் செய்ய ஆர்ஹுதையற்றவன்! ஹிந்துமதத்தில் பற்றுள்ளவர்கள் இவர்களை ஆர்ய ஸமாஜிகளையும், ப்ரம்மஸமாஜிகளையும் போலத் தான் நினைக்கிறார்கள். எந்த அரசாங்கமாவது இவர்களுடன் ஸம்பந்தி போஜனம், கொள்வனை, கொடுப்பனையும் செய்யுமபடி மற்றவர்களை கட்டாயப்படுத்தி இவர்களை ஜாத்ப்ராஷ்டத் தன்மையிலிருந்து விடுவிக்கத் துணியுமா? புராதனமும், நன்மையைத் தரத்தக்கதுமான மதத்தை அனுஷ்டித்து வரும் ஸொந்த ஜனங்களைக் காட்டிலும் தாங்கள் கெட்டிக்காரர்களென்றும், விடுவகிகளென்றும், நினைத்து வரம்பை மீறுகிறவர்கள் பஹிஷ்காரத்தால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை மௌனமாய் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். இவர்களுடைய கொள்கைக் கிணங்கர்த பற்றவர்களையும் தங்களுடைய வலைக்குள்ளிழுக்க இவர்கள் ஏன் முயற்சிக்க வேண்டும். விவாஹமாகாத கன்னிகைகள் தாராளமாகக் கிடைத்து விவாஹம் செய்துகொள்ள வரங்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாயிருக்கையில், விதவைகளை மணம் செய்துகொள்ளும்புருஷர்களின் அந்தஸ்து எத்தன்மையுடையது?

இந்த குரூமான வழக்கதுக்கு ஏதேனும் சாஸ்திரத்தில் ஆதாரமிருக்கிறதாவென்றுதான் அனுகம்பெரியோர்களைக் கேட்டதாகவும், அவர்கள் இது முன்னோர்கள் நாள் முதல் பரம்பரைபாய் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதைத் தவிர தகுந்த ஆதாரமிருப்

பதாகத்தெரியவில்லை யென்று கூறியதாகவும், இதற்கு ஏதேனும் சாஸ்திரப்ரமாணம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தால் அதைத்தான் ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் மிஸ்டர் அய்யர் கூறுகிறார். இந்த உக்கிருஷ்டமான வழக்கத்துக்கு சாஸ்திரத்தில் ஆதாரமிருக்கிற தென்பதை ருஜுப்பிக்கும் பொருட்டு அடியிற் கண்ட வசனத்தை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

विधवाकवरीवन्धो भर्तृवन्धाय जायते ।

शिरसो वपनं तस्मात्कार्यं विधवया सदा ॥

வியவாகவரீவந்ஹோ ஸ்தத்யுவந்ஹாய ஜாயதே !

ஸிரஸௌ வபநம் தஸாஸ்கார்யம் வியவயா வஸா ॥

விதவை தன் கூந்தலை முடிதல் இறந்துபோன கணவனைக் கட்டுகிறது. (நற்கதி அடையவொட்டாமல் தடை செய்கிறது.) ஆகையால் விதவை எப்பொழுதும் முண்டனம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த வசனத்தையும், விதவைகளுக்கேற்பட்ட இதா தர்மங்களைக் குறிக்கும் வசனங்களையும், அடியிற்கண்ட கிரந்தங்களில் “விதவாதர்மம்” என்ற தலைப்பெயரினடியில் காண்க:—

பக்கம் 410-நிர்ணயஸிந்து, நிர்ணயஸாகா பிரஸ் பதிப்பு, பம்பாய் 1926. பக்கம் 363-தர்மஸிந்து, ஜநார்தன மஹாதேவ கூர்ஜர் பதிப்பு, பம்பாய் 1904. பக்கம் 110, ஸமஸ்காரமயூகம், குஜராத்தி பிரஸ் பதிப்பு, பம்பாய் 1913. பக்கம் 416-வைத்திய னை தீக்ஷிதீயம் வர்ணசுரம தர்ம காண்டம் ஸமஸ்கிருதமும், தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும் சுதம்பரம்,

ஐடி அய்யர் அவர்களுக்கு நான் கடைசியாக சொல்ல விரும்புவது யாதெனில் ஐடி நிபந்த கர்த்தாக்கள் 4-பேர்களில் முதல முவர்வட இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும், கடைசியொருவர் மாத்திரம் தென் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவரென்பதும். ஆகையால் இந்த கிரந்தங்கள் ஹிமாசலம் முதல் கன்யாகுமாரி வரையிலுள்ள ஸமஸ்த ஹிந்துக்களுக்கும் பொதுவென்பதுந்தான்.

T. S. நடேசாஸ்திரியா

வால்மீகி, மாயாபரம்.

ஸ்ரீ மூர்த்தியை நமஸ்கரி: ||

ஸந்தியாவந்தனம்.

ஆரியர்களே ! சுருதி ஸ்மிருதிகளால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் பலவிருக்க ஸந்தியாவந்தனமென்னும் கர்மத்தைப் பற்றி எழுத வேண்டிய காரணங்கள் பல உள. முதலாவதாக, இந்தக் கர்மமே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் அஸ்திவாரம் போன்றது. நாம் யாகம், வேதாத்யயனம் முதலிய மற்ற எந்த கர்மங்களைச் செய்யும் முன்னரும் ஸந்தியாவந்தனத்தைச் செய்தே அவைகளைத் துவக்க வேண்டும். அம்மாதிரி செய்யாவிடில் மகா அனர்த்தம் நேரிடும்.

योऽन्यत्र कुरुते यत्नं धर्मकार्ये द्विजोत्तमः ।

विहाय सन्ध्याप्रणतिं स याति नरकायुतम् ॥

யொழுகுஞ் சூரன்தெய்தம் யடுக்காயெய் அஜோததி: ।
விஹாய ஸந்த்யாப்ரணதிஃ ஸ யாதி நரகாயுதம் ॥

அர்த்தம் — எந்த பிராமணரோஷ்டன் ஸந்தியாவந்தனத்தைச் செய்யாமல் விட்டு விட்டு வேறு தர்மகாரியங்களில் பிரவர்த்திக்கிறானோ, அவன் ஆயிரக்கணக்கான நரகங்களை அடைகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாக,

परिहायापि वेदांस्त्रीं साक्षांश्च सपदकमान् ।

गायत्रीमात्रसरोऽपि वरो विप्रो न संशयः ॥

பரிஹாயாபி வெதாஸ்த்ரீஸாக்ஷாஸ்ச சபதகமானா ।
மாயத்ரீஸாஸாரொஷ்டபி வரோ விப்ரோ நஸம்ஸய: ॥

“சிசைஷ, வியாகாணம், கல்பம், நிருக்தம், சந்தஸ், ஜோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்களுடனும் பதம், கிரமம், கனம் முதலியவைகளுடனும் கூடின மூன்று வேதங்களையும் அத்யயனம் செய்யாமல் விட்டுவிடினும், காயத்ரீஜபரூபமான ஸந்தியாவந்தனத்தை மாத்திரம் செய்து வருவானாகில் அவன் சிறந்த பிராமணன் என்பதில் ஐயமில்லை” என்று வேதங்களை விட்டாலும் விடலாம், ஸந்தியாவந்தனத்தை விடக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸந்தியாவந்தனத்தின் மஹிமையைப்பாருங்கள்.

மூன்றாவதாக, அடியிற்கண்ட சரித்திரத்தாலும் ஸந்தியாவந்தனத்தின் மஹிமை நன்கு விளங்கும். கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்னர் அனந்தசயனத்தில் காலபுருஷதானம் என்ற ஓர் தானம் அவ் ஓர் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதாவது கருப்புக்கம்பளி யால் ஓர் புருஷ பிம்பம் செய்து அது நிறைப பவுன்களைக்கட்டி அதன் கையில் ஓர் கத்தியையும் கொடுத்து, அதில் யமதர்மராஜாவை ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டது. அந்த ஏராளமான பவுன்களைப் பெறுவதற்கு விரும்புகிறவர்கள் அந்த பிம்பத்தை அடைந்து பெற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று விளம்பரம் செய்தான். ஆவாஹனத்தின் சிறப்பினாலும், மந்திரத்தின் பிரபாவத்தாலும் காலபுருஷனின் ஸாந்தித்யம் அந்த பிம்பத்தில் அதிகரித்து நின்ற படியால், பவுன் ஆசை கொண்டு அங்கு வரும் எந்த வேத சாஸ்திர பாரங்கதான வித்வானையும் குறித்து அது மூன்று விரல்களைக் காட்டிற்று. பண்டிதர்களோ மூன்று விரல்க்காட்டும் பதுமையைப் பார்த்து அதன் பொருள் விளங்காதவர்களாய்ப் பயந்து ஓடி விட்டனர். வெகு காலம் கழிந்த பின்னர் யாதொரு படிப்பு இல்லாமலும் ஆனால் தினந்தோறும் ஸந்தியாவந்தனத்தை மாத்திரம் ஒழுங்காகச் செய்துவந்த ஓர் பிராமணன் அங்கு வந்தான். அவனைக் கண்டதும் 'மந்திரசக்தி தபோமஹிமைமுள்ள பெரியோர்களே திண்டாடும்போது இவனால் என்ன ஆகப்போகிறது' என்று ஜனங்கள் பரிஹஸித்தார்கள். அப்படியிருந்தாலும் அவன் தைர்யமாய் அந்தக்காலபுருஷனைத் தரிசித்தான். உடனே அது வழக்கம்போல் மூன்று விரல்களை உயர்த்துக்கியது. பிராமணன் அஞ்சாமல் 'அப்படிச் செய்யமுடியாது' என்றான். அந்த விக்ரஹம் இரண்டுவிரல்களைக் காட்டியது. அதற்கும் அவன் 'முடியாது' என்று பதில் சொன்னான். பிறகு கொஞ்சம் வருத்தத்துடன் ஒரு விரலை மெள்ளத்துக்கிற்று. பிராமணனும் 'சரி கொடுத்துவிட்டேன்' என்றான். உடனே அது கத்தியைக்கீழே எறிந்துவிட்டு அந்தர்த்தானமடைந்தது. பிராமணனும் பவுன்களை வாரிக்கொண்டுபோனான். *

இக்கதையால் நாம் அறியவேண்டியது யாது? அந்த உருவம் மூன்றுவிரல்களைக் காட்டியதின் அர்த்தம் என்னவென்றால்,

* இந்தக்கதை கட்டுக்கதையல்ல. உண்மையாகவே நிகழ்ந்து, மது நேயர்களும் பெரியோர்கள்மூலமாய்க் கேட்டிருக்கலாம்.

காலம் தவறாமலும் சாஸ்திரோக்தமாயும் ஸந்தியாவந்தனத்தை மூன்றுவேளைகளிலும் செய்திருந்தால் அந்த மூன்றுவேளைசெய்த பலனையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் என்பதே. அதற்கு அந்தப்பிராமணன் ஸம்மதிக்கவில்லை. ஆகையால் இரண்டு விரல்களைக்காட்டி இரண்டுவேளைப்பலனை யாசித்தது. அதற்கும் அவன் உடன்படவில்லை. கடைசியாக ஒருவேளைப் பலனையாவது கொடுத்துவிடும்படி ஒரு விரலைக் காட்டியது. அவனும் சம்மதித்து தன் ஸந்தியாவந்தனத்தின் ஒருவேளைப்பலனைக் கொடுத்து விட்டுப் பவுன்களை அடைந்தான். இது நிற்க, அந்தக் காலபுருஷனின் உருவம், பவுன்களுக்குப்பதிலாக மற்ற யாதொன்றையும் கேட்காமல் ஸந்தியாவந்தனத்தின் பலனைக்கேட்டது பார்த்தீர்களா! இதனால் ஸந்தியாவந்தனம் சிறந்த கர்மமென்று விளங்குவதால் அதைப்பற்றி யாம் எழுதுவதும் நன்றே.

நான்காவதாக நாம் கலியின்வலையில் சிக்காவண்ணம் நமது மூன்றோர்கள் கலியின் கொடுமையைப்பற்றி பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னரே தாங்கள் நேரில் கண்டதுபோல் ஞானதிருஷ்டியால் பாகவத துவாதசஸ்கந்தம் முதலிய நூல்களில் விஸ்தரமாக விளக்கியிருக்கின்றனர். அப்படி எச்சரிக்கப்பட்டும் பலர் ஏமாந்துபோய் ஸ்னானம் ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டதுமன்னியில், அவைகளைவிதிக்கும் சுருதிஸ்மிருதிகளையும் ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களையும் தற்கால நாகரீகத்தேற்சியினால் நிந்திக்கின்றனர். இது நிற்க, நமது சிறுவர்களின் சிந்தை எவ்வாறு இருக்கிறதென்று பார்ப்போம். அவர்கள் உபநயனமாகும்போதே ஸந்தியாவந்தனத்தைப் புரோஹிதரிடம் ஒப்புவித்துவிடுகின்றனர். தகப்பனார் 'ஸந்தி செய்தாயா? ' என்று கேட்டால், 'ஆம், அந்தக் குளத்தில் செய்துவிட்டேன்' என்பார்கள். தகப்பனார் 'அடே! அந்தக் குளத்தில் ஜலம் இல்லையே எப்படி ஸந்தியாவந்தனம் செய்தாய்?' என்று மீண்டும் கேட்டால் 'அங்கு ஜலம் இருந்ததென்று அண்டைவிட்டு ராழு சொன்னானே' என்று பதில் கூறுகிறார்கள். நம் சிறுவர்களின் மனப்பான்மை இவ்வாறுகவிருக்கப்பெற்றோர்களின் சிந்தையை விசாரிப்போம். உபநயனமானது முதல் தினந்தோறும் ஸந்தி செய்ய வேண்டுமென்று ஊக்கமுடைய சிறுவன் அதன் அனுஷ்டானவிஷயத்தில் ஏதாவதொரு ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிக்குமாறு வேண்டினால்;

தகப்பனர், 'அபே! நேற்று உபநயனமான உனக்கே மறந்து போனால் உபநயனமாகி எத்தனையோ யுகங்களைக்கழித்த எனக்கு எப்படி ஞாபகமிருக்கும்? உன் வாத்தியாரைக் கேள்' என்று அதிகாரம் செய்கிறார்.

மற்றும் சிலர் இக்காலத்தில் பலவித உத்யோகங்களில் அமர்ந்திருப்பதால் ஸந்தியாவந்தனத்திற்கு அவகாசமில்லை என்றும், இன்னும் பல சோம்பேறித்தனமான காரணங்களையும் சொல்லி ஸந்தியாவந்தன விஷயமாகப்பல குதர்க்கங்களைச்செய்து வருவதால், அவைகளையும் அவைகளுக்கு உசிதமானபதில்களையும் எம்சிற்றறிவுக்கேற்றபடி எழுதவே இவ்விஷயமாகப், வர்த்தித்தது ஸந்தியாவந்தனம் என்றால் என்ன?

उपास्तिः सन्धौ सूर्यस्य निशायां दिवसस्य च ।

तामेव सन्ध्यां तस्मात्तु प्रचदन्ति महर्षयः ॥

உவாஸ்தி: ஸந்ஹௌ ஸந்ஹிபுஸ்ய மிஸாயா ஹிவஸஸ்ய வ ।

தாஸ்தேவ ஸந்யாஃ தஸமாது ப்ரவதந்தி மஹர்ஷய: ॥

பகலும் இரவும் ஸந்திக்கும் காலம் ஸந்தியாகாலம் எனப்படும். இக்காலம் ஒவ்வொருநாளிலும் காலைிலும் மாலைிலும் ஸம்பவிக் கிறது. அதாவது காலைில் நகூத்திரங்கள் மறைவதற்கு ஆரம் பிக்கும்முதல் சூரியன் உதயமாகும்வரையிலும், மாலைில் சூரியன் பாதி மறைந்து நகூத்திரங்கள் காணப்படும்வரையிலும், இரண்டு ஸந்தியாகாலங்களாகும். இப்பேர்ப்பட்ட காலங்களில் சூரியந் தர்க்கத பகவானைக்குறித்து சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட விதியை யனுஸரித்துச் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரம், நமஸ்காரம் முதலிய கர்மாக்களுக்கு ஸந்தியாவந்தனம் என்று பெயர்.

वदिअभिवादनस्तुत्योः । वक्षिअधित्वानुष्ठानम् ।

என்ற தாதுபாடத்தைக் கவனிக்க.

सन्धीयते सम्प्रदा यजमानः अनया इति सन्ध्या ।

ஸந்ஹிபதே ஸந்ஹிதா யஜமான: அநயா இதி ஸந்யா ॥

என்ற விக்ஹந்தாலும் இச்சந்தியாவந்தனம் செய்துவருவதால் ஸகல ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஐசுவர்யங்களும் உண்டாகின்றன என்று விளங்குகிறது. (இன்னும் வரும்)

M. ராமராவ், உபாத்தியாயர்,

டவுன் ஹைஸ்கூல் கும்பகோணம்

निजार्थयुक्त इत्यत्र “अथ स्वांशाधिकोने तु” इति तत्रत्यविशेषविधिना हरः
लवाढ्यस्सन् हरतया भावितः । अंशस्तु तथैव । तथासति हरांशौ, $\frac{1}{3}$, इति
जातौ । तद्युक्तत्वात् तद्धीनः कार्यः, $\frac{21 \times 0}{1}$, तथाकृते, $\frac{42 \times 0}{3} = \frac{14 \times 0}{1}$,
 $-\frac{1}{3}$

जातं, खगुणितत्वेन खभक्तः कार्यः, $\frac{14 \times 0}{0} = 14$, कृते जातमिदम् । अय-

मेयोद्दिष्टराशिः । अत्र यदि खगुणः खमित्यादित एवाज्ञातो राशिश्शून्यी-
क्रियते, तदा शेषविधिषु सर्वत्रापि शून्यात्मकतैवेति उद्दिष्टराशिर्नसिध्येत्-
अतः खगुणनस्थले खेन भागहारोऽप्युपरि निर्दिश्यते चेत्, तदा गुणन-
भजने न कर्तव्ये इत्ययमेवांशस्तत्र चिन्तनीय इति सिद्धम् ॥ अथ वा
“उद्देशकालापव” इति वक्ष्यमाणेष्टकर्मणा वा साध्यः । यथा— रूपमिष्टं

प्रकल्प्य तस्मिन् खगुणे, 1×0 , स्वार्धसहिते, $\frac{1 \times 0}{1} \times \frac{3}{2} = \frac{3 \times 0}{2}$,

जातम् । अस्मिन्, त्रिगुणिते, $\frac{3 \times 0}{2} \times 3 = \frac{9 \times 0}{2}$, जातम् । अस्मिन् ख-

भाजिते, $\frac{9 \times 0}{2 \times 0} = \frac{9}{2}$, इदं दृश्यं जातम् । अस्य दृश्यस्यैकमिष्टं चेदुद्दिष्ट-

राशिः, तदा त्रिषष्टिमितस्य दृश्यस्य उद्दिष्टराशिः कीदृश इति तैराशिकेन

इष्टगुणितदृश्ये, $\frac{9}{2}$ अनेन भक्ते $63 \times 1 \div \frac{9}{2} = \frac{63 \times 2}{9} = 14$, जातस्मिन्नप्येव ॥

इति शून्यपरिकर्माणि ॥

इति लीलावतीव्याख्याने सुलोचनाख्याने

परिकर्माष्टकत्रयं समाप्तम् ॥

अथ प्रकीर्णकानि ॥

यदुपयोगितया पारिकर्माण्युक्तानि, तानि प्रकीर्णक, मिश्रव्यवहार, श्रेढीव्यवहार, क्षेत्रव्यवहारादीनि वक्तव्यानि । तत्र प्रथमतः प्रकीर्णकान्युच्यन्ते । तत्रापि पूर्व शिक्षितानां सङ्कलितादीनां वैपरीत्यकरणेनोद्दिष्टराशिज्ञानोपायभूतं विलोमविधिमाह—व्यस्तेति ॥

व्यस्तविधौ करणमूत्रं वृत्तद्वयम् ।

छेदं गुणं, गुणं छेदं, वर्गं मूलं, पदं कृतिम् ।

ऋणं स्वं, स्वमृणं, कुर्यात् दृश्ये राशिप्रसिद्धये ॥ ॥४५॥

अथ स्वांशधिकोने तु लबाढ्योनो हरो हस्तः ।

अंशस्त्वविकृतस्तत्र विलोमे शेषमुक्तवत् ॥ ॥४६॥

यः कश्चित्स्वाभीष्टराशिः केनचित्संगुण्य, भक्त्वा वा, संयोज्य, विशोध्य वा, वर्गीकृत्य, मूलीकृत्य वा, स्वांशैस्संयोज्य, वियोज्य वा, इत्थं जात इत्यन्ते यो निर्दिश्यते उद्देशकेन—सोऽत्र दृश्य इत्युच्यते । तमवलम्ब्य विलोमविधिः कर्तव्यः । कथमिति चेत्—उच्यते । उद्देशकेन योऽन्ते निर्दिष्टो दृश्यराशिः, तस्मिन् दृश्ये, राशिप्रसिद्धये=उद्देशकाभीष्टराशिज्ञानाय, पूर्वमुद्देशकवाक्ये य इच्छेदो निर्दिष्टः, तं छेदं=छेदकं, गुणं=गुणकं, गुणं=यो गुणकतया निर्दिष्टस्तं, छेदं=भाजकं, वर्गं=कृति, मूलं=वर्गमूलं, पदं=वर्गमूलं, कृतिं=वर्ग, ऋणं=शोधनीयं; स्वं=योजनीयं, स्वं=योजनीयं, ऋणं=शोधनीयं, कुर्यात् । अत्र वर्ग, तन्मूलं घन, घनमूलयोरुपलक्षके, तेन, घनं घनमूलं, घनमूलञ्च घनं कुर्यादिति बोध्यम् । उद्देशकवाक्ये छेदकत्वेनोक्तं विलोमविधाने गुणकतया, गुणकत्वेनोक्तं छेदकतयेत्यादि व्यस्तं कुर्यादिति यावत् । अथोद्देशकेन यदा स्वांशधिकोनो राशिः कथितः, तदा स्वांशयोजने तद्वियोजनं, तद्वियोजने तद्योजनं किल कर्तव्यम् । तत्कथं कर्तुं युज्यते—उद्देशकोद्दिष्टराशेर्यः स्वांशः, तस्य, विलोमविध्यागतराशेः स्वांशस्य च भेदान् । अत आह—अथ स्वांशेति—अथ तूद्देशकेन; स्वांशधिकोने=स्वांशैर्युक्ते हीने वा राशौ

कथिते सति; तत्र स्वांशभूते राशौ यो हरः; सः; लवाक्योनः=लवेन= अंशेन; आक्यः=युक्तः; ऊनः=हीनो वा, हरतया कल्प्यः । स्वांशाधिकत्वे लवाक्यः, स्वांशोनत्वे लवोनो ह्यो हरतया भावनीय इति यावत् । अंशस्तु तत्र=तत्त्वोऽंशस्तु; स्वांशभूतराशीयांशस्त्विति यावत् । अविकृत एव=यथावस्थित एव, ज्ञेयः । तद्यथा—पञ्चांशोने राशौ कथिते हरः पञ्चसंख्यात्मकः लवेन एकेनोनः चतुस्संख्यः कल्प्यः । अंशस्तु पूर्वावस्थित एव । पञ्चांशाधिक्ये तु लवाक्यषट्संख्यः कल्प्य इत्यर्थः । एवमेव सर्वत्र बोध्यम् । एवं प्रकल्प्य किं कुर्यादित्यत आह—विलोम इति—शेषं=अवशिष्टं कर्म; धनर्णव्यत्ययादिकं; विलोमे=विलोमविधौ, उक्तवत् कुर्यात् । स्वांशाधिक्ये ऊनः; तदूनत्वे युत इत्यादिकार्थमित्यर्थः । एवं कृते उद्देशकाभीष्टराशिर्भवति ।

अलोपपत्तिः—गुणनफले गुणके च ज्ञाते भागहारेण गुण्यो ज्ञायते । यथा—गुणनफलं ÷ गुणकः=गुण्यः । तथा भजनफले भाजके च ज्ञाते गुणनेन भाज्यो ज्ञायते । यथा—भजनफलं × भाजकः=भाज्यः । तथा सति अनेन गुणिते इदं जातमित्युक्ते तत्र गुणनफले गुणकेन भक्ते पूर्वाशिर्गुण्यभूतो लभ्यते । एवमेव; अनेन विभक्ते इदं जातमित्युक्ते तत्र भजनफले भाजकेन गुणिते पूर्वाशिर्भाज्यभूतो लभ्यते । एवं योजने वियोजनं कृतं चेत्, वियोजने योजनं कृतं चेत् पूर्वाशिल्भ्यते इत्यादेः स्फुटत्वात् 'छेदं गुणं गुणं छेद'मित्याहुक्तमुपपन्नम् । अथ स्वांशाधिकोने इत्यत्र यथा—यः कश्चिद्राशिस्त्रिभिः स्वचरणैरान्वितः कीदृशः स्यात् ? इति प्रश्ने स स्वचतुर्थांशसप्तकः स्यात्—इत्युत्तरम् । यतः पूर्वाशिः स्वचरणचतुष्टयतुल्य एव भवति । यथा, य, इति काश्चिद्राशिः । स स्वचरणचतुष्टयात्मक एव । एवमेव सर्वेऽपि राशयो भवन्ति । तादृशे पूर्वाशौ त्रयः स्वचरणा अन्विताश्चेत्, $y \times \frac{7}{4} = \frac{7}{4}y$, स स्वतुर्यांशसप्तकात्मको भवति । इत्थं च संति—उद्देशकेन—को राशिः स्वचरणैस्त्रिभिरान्वितः स्वचतुर्थांशसप्तकस्यात्—इति पृष्टे विलोमविधिना पूर्वाशिर्ज्ञातव्यः । तत्र दृश्यमिदं, $\frac{7}{4}y$ स्वचतुर्थांशसप्तकात्मकं स्वांशभूतं, $\frac{3}{4}$, इदं चरणत्रयं च ज्ञातं वर्तते । अत्र

चतुर्थांशसप्तकात्मकस्य राशेस्सप्तमांशः पूर्वरशिचतुर्थांशसप्तः स्यात् । अतो दृष्टराशिः, $\frac{7}{4}$ य, अयं स्वसप्तमांशत्रयेणोनः भागापवाहपर्यवसितरीत्या, $\frac{7}{4}$ य $\times \frac{4}{7}$ = य, इति पूर्वरशिर्लभ्यते । सप्तमांशत्रयमित्यत्र-यश्चरणद्वयात्मकोऽंशो निर्दिष्टः—तदीयलवाह्यहरो हरो जातः । अंशस्तु तथैव वर्तत इत्यन इदमुपपन्नं “अथ स्वांशाधिकोनेत्वि”त्यादि । उक्तरात्या स्वांशोने

प्यूहम् । केवलान्युक्तरात्यापि यथा, कृ, अयं कश्चन राशिः । अस्य स्वांशः, ख, “लवालवप्राश्चे”त्यनेन सर्वाणिते, $\frac{क}{ख} \times \frac{ग}{ख} = \frac{कग}{ख}$, इति जातः । अनेन संयोजितः पूर्वरशिः, $\frac{क}{य} + \frac{कग}{यख} = \frac{कख + कग}{यख} = \frac{क(ख + ग)}{यख}$ इति

जातः । स्वांशाधिकविषये विलोमविधाने दृश्यः, $\frac{क(ख + ग)}{यख}$, अयं, $\frac{ग}{ख}$, इत्ययमंशश्च ज्ञातोऽस्ति । कृ, इत्ययं पूर्वरशिर्ज्ञातव्यः । तस्याज्ञात-राशेस्स्वांशो, $\frac{कग}{यख}$, ऽयं यदि ज्ञायेत—तदा तस्मिन्, $\frac{क(ख + ग)}{यख}$, अस्मा-

द्विशोधिते, $\frac{क(ख + ग)}{यख} - \frac{कग}{यख} = \frac{कख + कग - कग}{यख} = \frac{कख}{यख} = \frac{क}{य}$, इति

पूर्वरशिर्लभ्येत । स इदानीमज्ञातः किल । अतस्तद्ज्ञानाय, स हि दृश्य-राशेः कीदृशांशेन समान इति गवेषणायां $\frac{ग}{ख + ग}$, इत्येतदंशेन समान

इत्यनुमीयते । तद्यथा, $\frac{क(ख + ग)}{यख} \times \frac{ग}{ख + ग}$, “लवालवप्रा” इति कृते,

$\frac{कग(ख + ग)}{यख(ख + ग)} = \frac{कग}{यख}$, इति जायते किल । अतः, ख + ग, इत्ययं लवाह्य-

हरः । ग, इत्ययमविकृत एवांशः इति सिध्यति । अत उक्तं स्वांशाधिक्ये लवाह्यहरो हरः । अंशस्त्वविकृत एवेत्युपपन्नम् । एवमेव स्वांशोनेऽपि ।

यथा—तत्रापि दृश्यं, $\frac{क(ख - ग)}{यख}$ अस्मिन् यदि तदंशो, $\frac{ग}{ख - ग}$ ऽयं योज्यते—

तदा उक्तरात्या पूर्वरशिः, कृ, रयं लभ्यते । तत्र, ख - ग, इत्ययं लवोन-